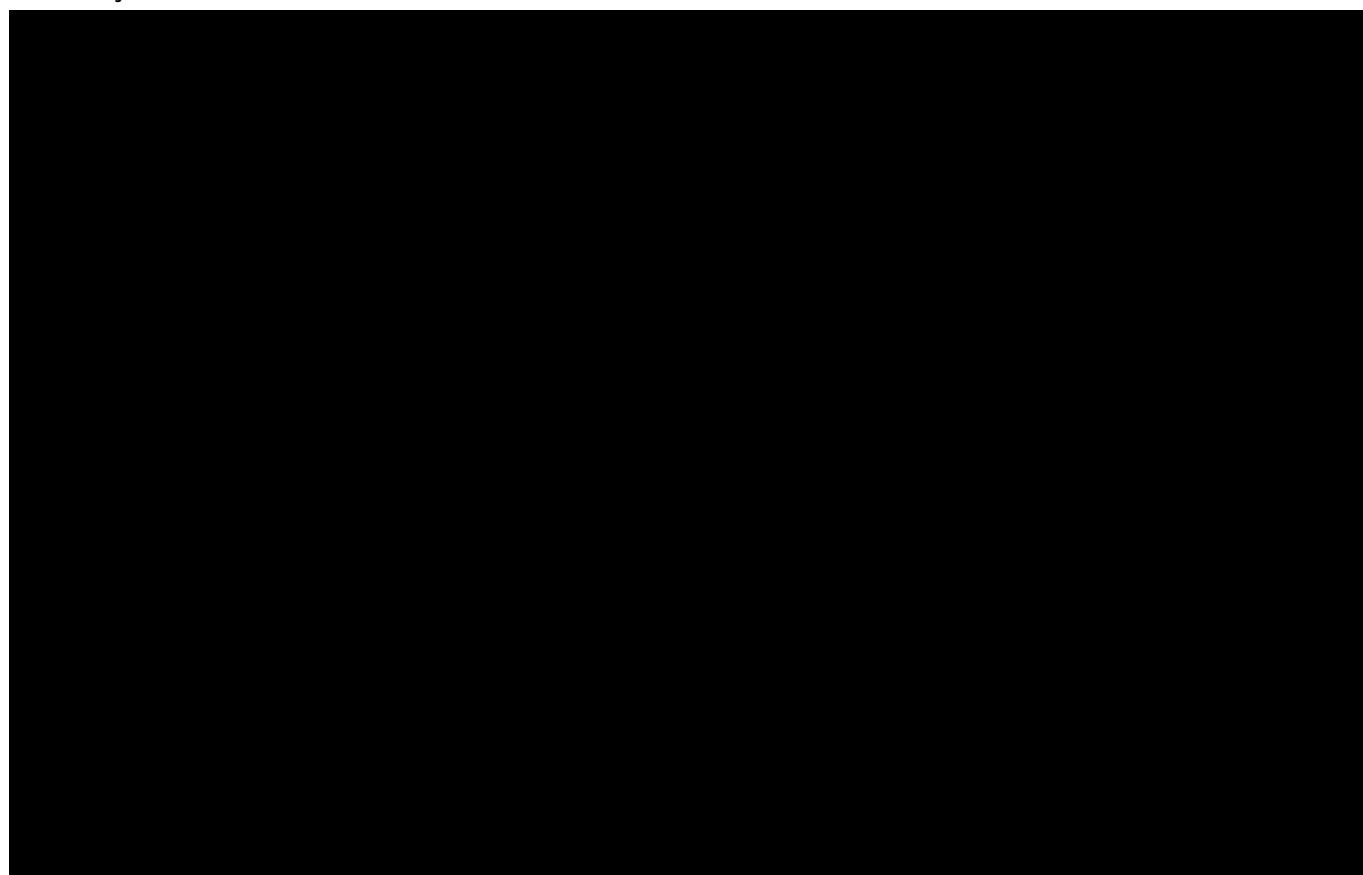

Camineu mentre teniu llum

Cal omplir el buit que experimentem quan el referent de la pregària, del diàleg amb Jesús, no té cabuda en la nostra franja horària

24 Març, 2017 - ESGLÉSIA DE BARCELONA

Busquem la llum, busquem la pau, busquem Déu... Som molts els qui estem en aquesta sinfonia de sincera i humil recerca. De forma explícita i implícita. El secret és Jesús, però, què fer per estar amb ell? Ho dic per respondre una pregunta que la gent sovint ens fa amb un cert neguit, el de no saber pregar. Cal omplir el buit que experimentem quan el referent de la pregària, del diàleg amb Jesús, no té cabuda en la nostra franja horària. Vet aquí una proposta d'actituds:

La *primera* té a veure amb *la consciència de la nostra pròpia feblesa*, com la recull Pere amb

aquella expressió davant Jesús reconeixent-se pecador: «Aparta't de mi, Senyor, que som un pecador» (Lc 5,8). Jesús l'accepta així i li confia molt!

La *segona* és la *con ança*. Per part de Jesús hi ha una invitació positiva que marcarà definitivament la vocació apostòlica de confirmar els germans en la fe: «No tinguis por. D'ara endavant seràs pescador d'homes» (Lc 5,10). Ho van deixar tot i el van seguir.

La *tercera* actitud és feta d'*humilitat*, de *silenci*, d'*adoració*, de reconeixement de les pròpies incapacitats, actitud *teològica* fins i tot important des del punt de vista psicològic perquè ens col·loca d'una manera receptiva i tranquil·la, sempre més capaç per rebre que no per sentir-se autosuficient.

Podem seguir *amb la voluntat d'assumir les característiques fonamentals de la pregària*, com són «saber escoltar», «aprendre a fer silenci interior», «deixar-se conduir», «deixar-se seduir». Davant d'això, em pregunto: què feia i com ho feia Jesús en aquelles llargues nits que passava en oració, deixant-ho tot i tots, ben a soles? El deixeble missioner ho haurà d'aprendre i fer ben igual.

Finalment, *l'actitud que manté el goig de donar temps a Déu*. La impaciència en la pregària sempre crea situacions d'angoixa, crema etapes necessàries de creixement i dificulta la serenitat amb què s'ha de viure la fe. Per això, cal viure el que és «estar amb Ell», gaudint d'aquesta proximitat que, sens dubte, és positivament contagiosa i transportable.

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona
Administrador apostòlic de Mallorca